

Ελευθερία Σουσάνη: Με του Θεού τη βοήθεια φτάσαμε στο Σίδνεϊ

Tο όνομα μου είναι Ελευθερία. Του Θεοδώρου και της Παναγιώτας. Γεννήθηκα πάνω στον πόλεμο, το 1943. Η μαμά ερχόταν από το κτήμα, είχε το áλογο με ξύλα φορτωμένο κι έπεισε λίγο πιο μακριά της μια χειροβομβίδα κι από το φόβο της... Ήταν εφτά μηνών χωρίς να ξέρει ότι έχει δίδυμα κοριτσάκια. Ευτυχώς ήταν δίπλα της ένα αγροτικό σπιτάκι και την βοήθησε η κα Βασιλική με τον κ Νίκο, τον σύζυγο της και μας εβάπτισαν μετά από λίγες μέρες. Η αδελφούλα μου Γεωργία πήρε της γιαγιάς το όνομα κι εμένα ήταν (σ.σ. να με βγάλουν) Χριστίνα, του παππού. Το μετάνιωσαν τελευταίο λεπτό (σ.σ. κι αποφάσισαν) να με βγάλουν Ελευθερία μήπως κι έφερνα την ελευθερία το '43. Είχα άλλα τρία αδέλφια μεγαλύτερα. Μεγαλώνοντας, κατόπι, αρρώστησε ο μπαμπάς μετά από μερικά χρόνια. Από 42 χρονών δεν μπορούσε να βοηθήσει σε τίποτα. Τότε άρχισαν άλλα. Η μαμά ελιές και πορτοκάλια το χειμώνα. Ήρθε ο καιρός, βγάλαμε το σχολείο και όλα τα αδέλφια από 13 χρονών και πάνω σε τρεις δουλειές. Τα δύο αδέλφια πήγαν γυμνάσιο, η αδελφή μου κι εγώ στα κινητά ώσπου η αδελφή μου η Ελένη στα 20 χρόνια της παντρεύτηκε στην Αθήνα κι εγώ που ήμουνα 18 δεν την ήθελα την αγροτική ζωή. Ήθελα να φύγω, πήγα στη Σπάρτη. Πήγα σε ένα γραφείο για Αυστραλία, γέμισα τα χαρτιά μου, γύρισα στο χωριό. Δεν είπα τίποτα. Μετά από 15 μέρες ήρθαν τα χαρτιά μου για μετανάστευση. Ο μπαμπάς μου αδύνατον να υπογράψει. Δεν το έβαλα κάτω. Είκοσι χρονών έβαλα αίτηση, ήρθαν τα χαρτιά μου να περάσω από γιατρούς, Τοπάζη 10, Αθήνα. Οι γονείς, άσπρη να φύγει και ο θεός βοηθός. Πήγα σχολείο τρεις μήνες στην Αθήνα γιατί θα ερχόμουν με τη ΔΕΜΕ. Στη σχολή είμαστε 80 κοπέλες και φύγαμε γκρουπ. Πήραμε από τον πρόξενο τα χαρτιά μας, διαβατήριο για τις 28 Δεκεμβρίου να φύγουμε. Κατέβηκα στο χωριό μου στις 23, κάναμε Χριστούγεννα με τους γονείς μου όλην την οικογένεια. Την άλλη μέρα για

Αθήνα. Ο αποχαιρετισμός από συγγενείς, παππού, γιαγιά, αδέλφια, κλάμα όλοι. Εκεί λύγισα. Λίγο να μη φύγω. Μπήκα στο ταξί, δεν μπορώ να ξεχάσω τη μαμά μου και μου φιλούσε το χέρι κι έλεγε, στην ευχή μου παιδί μου, η Παναγιά μαζί σου, έλεγε, μόνη σου ήθελες να φύγεις. Μετά από 18 ώρες φτάσαμε στο Σίδνεϊ το πρωί. Στο αεροδρόμιο με περίμεναν ο Γιώργος Δούνιας, ξάδελφος του μπαμπά μου. Με πήραν στο σπίτι τους. Τότε κατάλαβα πως ήμουν μόνη σε ξένους τόπους. Έκλαιγα με λυγμούς, αισθανόμουν μόνη. Μετά από τρεις εβδομάδες έπρεπε να βρω δουλειά γιατί με δέκα δολάρια που μου έδωσαν ήταν λίγα. Ευτυχώς με βοήθησε μια κοπέλα που δουύλευε στο εργοστάσιο και έπιασα δουλειά. Πριν έρθω στην AUSTRALIA ήρθε ο Γιώργος από την Αυστραλία για διακοπές, ήταν 9 χρόνια εδώ (σ.σ. στην Αυστραλία). Ήμασταν από τα ίδια μέρη της Σπάρτης, γνωριστήκαμε κι εγώ ήρθα μετά από πέντε μήνες. Πριν φύγω από την Ελλάδα του έγραψαν γράμμα οι γονείς ότι ήρθα. Όταν το έμαθε ήρθε και με βρήκε. Παντρευτήκαμε μετά από πέντε μήνες. Ευτυχώς ήταν καλός άνθρωπος γιατί στην αρχή ήταν δύσκολα μέχρι να γνωρίσει ο ένας τον χαρακτήρα του άλλου. Δουλέψαμε σκληρά. Απόκτησα το πρώτο κοριτσάκι, την Ελένη. Μετά άλλαξαν τα πράγματα, αλλάξαμε τα σίφια, ο ένας νύχτα, ο άλλος μέρα. Μετά από έξι χρόνια αποχτήσαμε κι άλλο μωρό την Παναγιώτα και η ζωή μας επήγαινε με τον ίδιο ρυθμό. Ο θεός μας βοήθησε να έχουμε υγεία και να προχωρήσουμε μεγαλώνοντας τα παιδιά μας μέχρι σήμερα. Με αγάπη, Ελευθερία.